

P S A L M V S V.
AD PRÆCINENDVM PRO HÆREDI-
TATIBVS, PSALMVS DAVID.

Illud, pro hæreditatibus, Ebr. *אלהגה ליה* est: quam dictionem quidam hoc loco pro musicis instrumentis positam esse volunt: id quod facile concesserim, præsertim cum Chald. hic habeat ad hunc modum: *תשנהא לרודר*: לשכחא על הגר: id est: Ad celebrationem super tripudijs laudatoria Davidis.

A R G V M E N T V M P S A L M I.

Petit à Deo Propheta, vt verba & vocem clamoris sui exaudiat: simulq; in illius iustitia ita dirigi orat, vt non solum in hostium suorum laqueos non cadat, sed & illi à consilijs suis irretiantur, destruantur, & repellantur: vnde futurum sit, vt in ipsum sperantes latentur, exultent, & iucundentur.

Diuisio Psalmi.

Sunt autem quatuor Psalmi partes. 1. Prima, versu 1. & 2. Deum orat, vt verba, vocem & clamorem suum exaudiat.

2. Secunda, versu 3. 4. 5. 6. & 7. manè se ad Deum respecturum, sibiq; ipsi pollicetur, quòd sit exaudiendus ab eo: futurumq; sperat, vt denuò restitutus, ingressurus sit tabernaculum Dei, inq; illo Dominum adoraturus, eò quòd ille impios, maliciosos, insipientes, iniquitatem operantes, mendaces, & viros sanguinum nec velit, nec ferat, sed odio habeat, perdat, & abominetur.

3. Tertia, versu 8. 9. & 10. orationem adijcit, qua petit vt in iustitia Dei dirigatur, & vt hostes destruantur ac pellantur.

4. Quarta, versu 11. & 12. fructum commemorat, qui ex eo, si hostes pellantur ac destruantur, ad pios sit editurus.

P R I M A P A R S.

MERB A mea auribus percipe Domine, intellige meditationem meam.

VERS. I.

2. Intende voci clamoris mei Rex meus & Deus meus, quoniam ad te oro.

LECTIO.

Intellige meditationem meam.] Græcus habet, *κουὸς τῆς ἀναγῆς μου*: id est, Intellige clamorem meum. Chaldæus legit *בִּיגְוֹתַי*: id est, Intellige canticum meum. Ebræ. est *בִּיגְוֹתַי*

Bid est, Intellige meditationem meam: à verbo *הגה*, quod est, meditatus est, quod tamen & ad canticum referri potest: sicut & de auiculis Germani loquimur, quarum meditationes, hoc est, tacitas cantionculas, *dichten* vocamus. Verùm hic sensus Psalmi huius argumento non conuenit, ideo meditationis dictionem vsurpare malui.

Intende vocis clamoris mei.] Græcus legit, *ἀναγῆς μου*: i. e. precatationis meæ. Chaldæus *בִּיגְוֹתַי*: id est, petitionis meæ.

Duobus hisce versibus, in quibus nihil est obscuri magno serio Propheta & obnixè ad DEVM EXPLA- orat, sicut ex verbis patet, vt ad se orantem exaudiat. Exæstuan- orationem suam, iam verba sua, iam meditationem suam, iam vocem clamoris sui vocat, deinde & illud, quòd idem toties ingeminat dicens: *Auribus percipe*: item, *Intellige*: ad hæc, *Intende*. Ad quod & hoc pertinet, quòd Dominum vocat *regem suum*, ac *Deum suum*. His certè verbis æstum cordis sui satis luculenter expressit, vt intelligere liceat, in quib. fuerit angustijs, & quanta cum fiducia ad Deum in tribulationibus confugerit.

Illud, *Intellige meditationem meam*, conuenienter posuit. Est enim animi ad afflictum meditatio, non manifesta verborum expressio, sed tacitus quidam cordis egestus, nemini nisi soli cordium cognitori intelligibilis. Commodum ita non dixit, *Intellige verba mea*: sed, *Intellige meditationem meam*.

Quòd autem dicit, *Rex meus & Deus meus*: item, *Quoniam ad te oro*: ad hoc facit, vt fiduciam suam, implorandiq; diuini auxilij motum in animo suo confirmet. Ad quem enim subditus in reb. afflictis, præsertim improborum violentia pressus, rectius confugiet, quam ad regem suum? & pius in tentationib. constitutus, quam ad Deum suum? Ideo rectè, postquam dixit: *Intende voci clamoris mei*: subiicit: *Rex meus, & Deus meus, quoniam ad te oro*: hoc est, *Quoniam te tanquam regem meum & Deum meum, in hisce meis afflictionibus imploro, nolis igitur aurem tuam à voce clamoris mei auertere.*

Principiò notandum est, quòd exauditionem orationis suæ Propheta, tanto serio, tamq; efflictim expetit. Quia in re admonemur, quanti nobis debeat esse momenti, quòd Christus nobis de Patre nostro cœlesti pollicitus est, dicens: *Quicquid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Si enim omnis nostra salus à benevolentia Dei patris nostri pendet, quis videt, quantum adferat infelicitatem, si illa destitutis diuinæ propitiationis aures claudantur?*

Verba mea auribus percipe Domine.] Notandum est tria orationis genera duobus hisce versibus indicari. Primum est, quod verbis perficitur: de quo loquitur, cum dicit: *Verba mea auribus percipe Domine.* Alterum est, quod in tacita meditatione consistit, quod innuitur, cum dicit: *Intellige meditationem meam.* Tertium est, quod eiulatu, clamore ac lamento profunditur: huius meminit, dicens: *Intende voci clamoris mei.* Non est autem putandum, quòd animus afflictus aliquo horum orationis genere separatim ac studio vtatur, sed pro æstu cordis & impulsu angustiae, iam verbis orat, donec sedatior est: iam à verbis ad meditationem & suspiria fertur: deinde ingrauescente, seseq; vi quadam exerente cordis angustia, in clamorem, eiulatum, & lamenta prorumpit. Cum itaque ad hunc modum inter

OBSER. I.

OBSER. II.